

Évközi 32. vasárnap

2Tesz 2,15-3,5

Szilárdak a jócselekedetekben

¹⁵Legyetek hát állhatatosak, testvérek, és ragaszkodjatok a hagyományokhoz, amelyeket tőlünk élőszóban vagy levélben kaptatok. ¹⁶Urunk, Jézus Krisztus pedig és Isten, a mi Atyánk, aki szeretett minket, s kegyelmével állandó vigasztalást és jó reménységet ajándékozott nekünk, ¹⁷vigasztalja meg szíveteket, és szilárdítson meg benneteket minden jó tettben és szóban.

¹Végül, imádkozzatok értünk, testvérek, hogy az Úr szava terjedjen, és dicsőségre jusson, mint nálatok is, ²és hogy megszabaduljunk az ártó és gonosz emberektől. A hit ugyanis nem mindenkié. ³Az Úr azonban hűséges, megerősít benneteket és megoltalmaz a gonosztól. ⁴Bízunk az Úrban, hogy megtartjátok, amit meghagytunk nektek, és a jövőben is meg fogjátok tartani. ⁵Az Úr vezérelje szíveteket Isten szeretetére és krisztusi türelemre!

Az első tesszalonikai levélben olvasható lelkes megnyilatkozások helyett itt a szerző már kialakult hagyományokról beszél (15. v.). A keresztény közösség tagjainak pedig a közelgő Úr napja helyett „jöttekben gazdag” életet kíván (17. v.). A levél szövegéből egy nyugodt, imádkozó egyház képe tárul elénk, ahol a híveket a morális tökéletességre biztatja (2a). Sőt mintha bizonyos kudarcra is fel akarná készíteni a misszionáló híveket azzal a mondással, hogy „A hit nem mindenkié!” (2b). Pál missziójának elméleti mozgatója az volt, hogy még a maradék kevés embert kell megtéríteni, és ezt követően elérkezik Krisztus. Ezért kezdte térítését mindig a zsinagógában, és folytatta magánházaiknál, hogy előbb hitsorsosait térítse meg, és ha ez nem ment, akkor a pogányokat. Ez a lendület nem olvasható ki a levélből. Ezért akadnak jó néhányan, akik a második tesszalonikai levelet jóval később, Pál életének végén vagy azt követően, egy őskeresztény szerzőtől származtatják.

A közösség és a missziós vezetők imában kapcsolódnak össze, így fizikailag ugyan távol vannak egymástól, de lélekben mégis egyek tudnak maradni. Akik már eljutottak a keresztény megtérésre, azok saját tapasztalataik alapján jobban tudnak imádkozni mások megtéréseért. Így kölcsönösen megerősítik egymás hitét. Ez a kölcsönös egységre törekvés segít megszabadulni az ellentétek démonaitól (4. v.).

Az evangélisták közül leginkább Lukács mutatta be Jézus imádkozási szokásait, és ő tűzdelte tele evangéliumát imákkal és himnuszokkal, de ilyenekkel az apostoli levelekben is számos esetben találkozunk.

Konkrét nyoma van annak, hogy az apostol Filippiben, a börtönben imádkozik és zsoltárt énekel Szilással együtt (ApCsel 16,25). A keresztények egymás iránt megnyilvánuló szeretetének jele a kölcsönös ima, ami az apostoli munka egyik eszköze is (Róm 15,30-31; 2Kor 1,11; Ef 6,18-19). A házastársak egymásért végzett imája is igen fontos (1Kor 7,5; 1Pt 3,7). A keresztények ugyan nem mutatnak be áldozatot a császár szobra előtt, de minden előljáróért imádkoznak (1Tim 2,1-2), sőt Jézus példáját (Mt 5,44; Lk 6,28) követve még üldözőikért is. Minden imában az Atyához fordulnak, és Jézus lesz a közvetítő. De van nyoma a Jézushoz címzett imának is, ennek alapja feltehetően a János evangéliumában található ún. búcsúbeszéd (Jn 14,13-14). A haldokló István diakónus is Jézushoz fordul (ApCsel 7,59). Pál ugyan rendszerint az Atyához fordul az imában, gyengeségében segítségért.

A himnuszok közül a legismertebb a szeretethimnusz (1Kor 13), de igen jelentősek a Krisztus-himnuszok is a filippi, a kolosszei és az efezusi levélben. Az utóbbi két levél egyébként is tele van himnuszokkal, ami arra utal, hogy az ősegyház életét mélyen átjárta a rendszeres imádkozás. A zsoltárokat átvették a zsinagógai imákból, s – ma már tudjuk – egy részüket át is írták a keresztény vallási elképzelések szerint. A keresztény összejövetelek az ima, a keresztény disputa, valamint a kenyértörés hármában zajlottak. Ez a közösségi gyakorlat azt segítette, hogy kisserződjenek a közösség gondolkodása, és ne csak a saját, hanem a vezetőik és más közösségek gondjait is magukénak érzék. Az imát hathatós eszköznek tartották a közösségi érzés, az Isten közelségének fenntartása és a spontán jó cselekedetek előmozdítására is. Pál apostol az 1Kor 16,22-ben a legrégebbi keresztény imát ismétli el arám nyelven: „az Úr visszatér!”. Az ifjabb Plinius (Kr. u. 61/62-112) is azt írja, hogy a keresztények Jézust mint Istent dicsőítik. Jeruzsálemben a zsidókeresztény közösség továbbra is eljárt a templomba imádkozni (ApCsel 2,46). Jakobot is tisztelték annyira, mert a zsinagógai hívek is gyakran látták imádkozni.

A keresztény egyház igen gazdag imádságos hagyományra tekint vissza. Az őskeresztény egyházban a legfőbb teológiai tanításokat is imákban fogalmazták meg. A középkori szerzetesek imakultúrája átölel – a zsoltároktól kezdve a maguk költötte himnuszokig – minden érzést. Az imák az egész üdvtörténeti hagyományt lefedik, szövegeik egy részéhez dallamot is társítottak, hogy jobban díszítse a liturgiát. A sokféle imaszöveg ellenére az a legértékesebb, amikor egyénileg is meg tudjuk fogalmazni imánkat, és nemcsak kéréssel fordulunk Istenhez, hanem hálaadással, dicsőítéssel vagy egyszerűen a szemlélődő ima segítségével igyekszünk feleleveníteni Isten közelségének élményét.